

УДК 346.9(045)

DOI <https://doi.org/10.32689/3083-7359.2026.2.19>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ АРЕШТУ ЯК ВИДУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Я. М. Хлівний

FEATURES OF APPLYING SEIZURE AS A TYPE OF INTERIM MEASURE IN COMMERCIAL PROCEEDINGS

Yaroslav Khlivnyi

Анотація. У статті здійснено комплексне науково-теоретичне та практичне дослідження одного із найбільш дієвих видів забезпечення позову у господарському процесі, а саме описано особливості застосування накладення арешту. Актуальність теми зумовлена необхідністю формування балансу у боротьбі між застосуванням всіх можливих варіантів захисту прав власника з виконанням судового рішення щодо арешту такого майна. Накладання арешту є дієвим, але одночасно і найбільш складним видом забезпечення позову, тому суди враховують велику кількість аспектів з метою збереження балансу сторін. Дослідження охоплює нормативне регулювання інституту, ознаки та зачіпає судову практику з огляду на матеріальні та процесуальні критерії.

Особливу увагу надано процедурі доказування існування загрози незастосування заходу забезпечення позову у виді арешту та як така бездіяльність вплине на майбутні судові рішення. Розглянуто питання про необхідність доведення реальних дій боржника щодо відчуження чи наміру на вчинення таких дій стосовно спірного майна. Проаналізовано судову практику та вибудовано колізії, що виникають під час виконання ухвал суду про накладення арешту та зроблено на основі проведеного аналізу рекомендації для формування балансу інтересів сторін та процесуального примусу. Наведено аналітику неналежного виконання ухвал суду про накладення арешту на рахунки, а саме недосконалості процедури в ході якої можуть бути заблоковані рахунки із спеціальними режимами користування, що одночасно із забезпеченням прав та інтересів заявника порушує баланс інтересів сторін шляхом порушення прав відповідача.

Сфокусовано особливу увагу на захисті операційної діяльності об'єктів господарювання від зупинки роботи підприємства через накладення арешту в межах судового провадження. В розрізі описаної проблематики запропоновано посилення ролі інституту зустрічного забезпечення з метою збереження балансу прав та інтересів сторін та створення бар'єру від процесуальних зловживань сторін.

Ключові слова: забезпечення позову, збалансованість прав та інтересів, співмірність, виконання майбутнього рішення.

Abstract. The article is devoted to a comprehensive academic and practical analysis of the seizure of property and bank accounts as an interim measure in Ukrainian commercial litigation. The relevance of the research stems from the necessity to establish a fair balance between creditor claims enforcement and safeguarding the debtor's ownership rights against disproportionate restrictions. The author examines the classification of assets subject to seizure, the standard of proof regarding the risk of non-enforcement of a future court decision, and proportionality criteria. Special attention is paid to the systemic defect of blocking designated payroll and tax accounts by enforcement authorities during interim orders execution. Proposals to amend Article 137 of the Commercial Procedural Code of Ukraine and strengthen the mandatory role of counter-security (Article 141) are scientifically substantiated.

Key words: interim measures, securing a claim, balance of rights, proportionality, arrest of property, seizure of bank accounts, counter-security, special regime accounts.

1. Вступ. Інститут забезпечення позову є найбільш важливим елементом в господарському процесі, який відповідає за збереження балансу інтересів та прав учасників судового процесу. Його важливість викликана тим, що саме цей інститут спрямований на забезпечення виконання майбутнього судового рішення. Основний акцент у судових справах завжди спрямований на виконання, яке є кінцевим і найбільш важливим етапом без якого попередні дії втрачають свою важливість та позбавлені сенсу.

Номинальне існування судового рішення, яке неможливо виконати чи для його вико-

нання потрібне існування додаткового судового рішення ставлять під сумнів всю судову систему з огляду на її неефективність. Дія для дії, чи рішення для рішення на матеріальному рівні не може допомогти із вирішенням правового спору, а більше походить на відкладення відповідальності через існуючі прогалини у господарському законодавстві. Звернення до суду господарської юрисдикції передбачає наявність спірної ситуації між двома юридичними особами, отже спір може стосуватись порушеного чи оспорюваного права двох чи більше суб'єктів господарювання. Зазвичай такі спори досить тривалі

з огляду на дотримання процесуальних стадій та порядку, об'єми таких справ значні через особливий вид відносин між його учасниками. Таким чином, через фактичну необмеженість у часі та інші обставини судові спори в господарському суді можуть отримати своє вирішення через довгий період за який сторона може вживати заходів, які в свою чергу унеможливають виконання майбутнього судового рішення (відчуження активів, переєстрація права власності, виведення безготівкових коштів, умисне створення умов неплатоспроможності).

З метою запобігання системного зловживання процесуальними правами законодавець закріпив у главі 10 Господарського процесуального кодексу України інститут забезпечення позову [1]. Інститут забезпечення перелічує багато видів, але найбільш дієвим та одночасно небезпечним можна визнати арешт. Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 137 Господарського процесуального кодексу України [1], позов забезпечується накладенням арешту на майно та (або) грошові кошти, що належать особі або підлягають передачі або сплаті відповідачу. Вказаний вид забезпечення часто є предметом дискусій через те, що його застосування відбувається до моменту встановлення судом винної дії чи бездіяльності особи, а особливістю його застосування є примус, який суперечить статті 41 Конституції України в частині непорушності права власності [2].

Таким чином, за певних обставин суд може помилково застосувати такий вид забезпечення та необґрунтовано арештувати банківські рахунки підприємства чим зупинити його операційну і фактичну діяльність чим уторити низку проблем через порушення умов інших договорів, неможливість виплатити заробітну плату працівникам, затримка у сплаті податків і інше. Отже, такий потужний, але небезпечний вид забезпечення позову, як арешт, має бути контрольований і зрозумілий для всіх учасників судового процесу. Метою цього дослідження є пошук збалансованої моделі застосування арешту в господарському процесі, яка б гарантувала виконання майбутнього судового рішення, але і не порушувала балансу інтересу сторін застосуванням такого кроку, який блокує діяльність підприємства, що перевищує межі відповідальності сторони.

1.1. Аналіз літератури і публікацій з проблеми: Найбільша проблематика в тому, що у главі 10 Господарського процесуального кодексу України інститут забезпечення позову [1] визначені основні положення без належної деталізації (без опису існуючих підстав

щодо застосування, не передбачено порядок застосування, обмеження щодо застосування, чіткий перелік об'єктів до яких можна застосувати такий вид забезпечення теж відсутній). Проте, частину інформації можна отримати з різних джерел, а саме з Закону України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 року № 1404-VIII [3] та Інструкція з організації примусового виконання рішень, яка затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 року № 515/5 [4] та інших актах.

Дослідження інституту забезпечення позову через призму його підвиду арешту здійснювали у своїх роботах: Фурса С.Я. описав складові арешту (опис майна, вилучення майна, зберігання майна, за реалізація майна) [5], Корольова В.В. де було висвітлено правову природу застосування такого виду та надано увагу при дослідженні заборони в розпорядженні майном [6]. В той же час, Малирчук Л. при дослідженні надає арешту деталізації описуючи підвиди арешту, такі як, обмеження в користування, опечатування та вилучення [7].

1.2. Мета дослідження. Існування інституту забезпечення позову спрямоване на унеможливлення зловживань сторонами господарських відносин, які можуть певним чином вплинути на виконання майбутнього судового рішення з можливим відступом від балансу сторін та застосування заходів примусу. Для цього дослідження були поставлені задачі ознайомитись і науковим підходом, аналізувати практичне застосування арешту та сформувати механізм для покращення дії арешту з огляду на збереження балансу сторін спору. З наукової частини метою дослідження є виявлення проблеми порушення балансу інтересів сторін судового спору при застосуванні арешту в господарському процесі.

Практична частина дослідження має за мету формування механізму балансування такого виду забезпечення позову в господарському процесі для всіх учасників відносин. Практичне застосування цих норм значно впливає на учасників господарських відносин і збереження такого стану лише ускладнить здійснення діяльності учасниками через ненадійність механізму арешту та його неадаптованість до сучасних умов. Таким чином, лише повне дослідження наукової складової та практичного застосування норм створює умови для виявлення проблем, виявлення закономірності та після повного та ґрунтовного дослідження розробка механізму відновлення балансу сторін господарського спору.

2. Матеріали та методи. Методологічний апарат дослідження базується на визначенні ключових параметрів наукового пошуку та застосування інструментів:

- **Об'єкт дослідження:** суспільні відносини, що виникають у процесі застосування господарськими судами заходи забезпечення позову, а саме накладення арешту для виконання майбутнього судового рішення.

- **Основна гіпотеза дослідження:** ефективність судового захисту порушених прав чи відновлення інтересів в системі господарських відносин можливо досягнути через застосування заходів забезпечення позову шляхом накладення арешту, але за умови впровадження механізму балансу сторін, який унеможливить неправомірне обмеження прав сторін чи порушення їх інтересів, яке виходить за межі їх відповідальності.

- **Прийняті в роботі припущення:** чинне процесуальне законодавство містить прогалини, які зробили можливим занадто широке тлумачення щодо застосування арешту. Господарські відносини мають свою особливість, оскільки від неї залежать велика кількість інших осіб інтереси яких теж варто враховувати при застосування арешту (держава може втратити податкові надходження, працівники заробітну плату, а контрагенти майно чи кошти), тому через значний публічний інтерес такі примусові дії мають бути детально врегульовані.

- **Прийняті в роботі спрощення:** дослідження обмежено нормами господарського права України. Аналіз іншого законодавства оминає законодавство в сфері банкрутства.

Методика дослідження базується на поєднанні загальнонаукових та спеціальних юридичних методів. Мета дослідження полягає у аналітики позиції наукової спільноти, чинного законодавства України та актуальної судової практики висвітлити проблематику виду забезпечення позову у формі арешту та запропонувати шляхи до врегулювання.

3. Результати дослідження та аналіз.

Інститут забезпечення позову за своєю природою становить сукупність процесуально-правових норм спрямованих на регулювання діяльності господарського суду під час розгляду спорів.

Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 137 Господарського процесуального кодексу України накладення арешту можливе на майно та (або) на грошові кошти [1]. В той же час, положення кодексу не мають чіткого переліку об'єктів на які можна накласти арешт в межах судового спору між суб'єктами господарювання. Однак, відповідний перелік передба-

чений положеннями розділу VIII Інструкції з організації примусового виконання рішень, яка затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 року № 515/5 (далі за текстом Інструкція від 02.04.2012 року № 515/5) [4].

Відповідно до тексту положення Інструкції від 02.04.2012 року № 515/5 [4] варто сформулювати наступні види об'єктів:

1. Майно, власником якого є відповідач (боржник) нерухоме або рухоме

2. Готівкові кошти – у вигляді будь-якої валюти (національна гривні або іноземні). Особливість такого об'єкту в тому, що він вилучається і має бути зарахований у еквівалентів на рахунок органу, який здійснив такий арешт.

3. Ювелірні чи дорогоцінні вироби – є вироби з дорогоцінних матеріалів (золото, платина та інше).

4. Кошти та цінні папери – грошові кошти, які знаходяться на рахунках у банках або фінансових установах. Ці можуть бути гривневі рахунки, доларові чи рахунки іншої іноземної валюти або цінні папери у відповідних установах.

Однак, зазначений перелік не можна визнати вичерпним, а вказаний поділ лише умовний та здійснює розділ лише за підвидами майна. Найголовніша деталь це те, що арештувати можна те майно власником якого є відповідач (боржник). З огляду на обмеження законодавця він не може передбачити всі можливі об'єкти щодо яких можна застосувати арешт, але це зроблено з огляду на уникнення зловживань з боку боржника. Визначений перелік давав би змогу відповідачам переховувати майно просто змінюючи його підвид до прикладу переведення майна у криптоактив могло б просто знищити можливість забезпечити виконання майбутнього судового рішення через неможливість накладення арешту на той чи інший вид майна. Таким чином, з першого погляду недолік через відсутність чіткого визначення переліку об'єктів має широке трактування недарма, а з огляду на майбутні зміни і формування нових активів, які неможливо передбачити зараз. В той же час, додати зміни до кодексу та описати підвиди майна було б доречним та значно спрощувало б обґрунтування таких вимог з огляду на пряму відповідність положенням кодексу.

При накладенні арешту на виявлене майно виконавець повинен винести відповідну постанову та після опису майна здійснити його арешт. Арешт в свою чергу здійснюється шляхом вилучення описаного майна

для наступного його зберігання (майно може зберігатись в визначених осіб чи установах). Однак, щодо цінних паперів арешт накладає депозитарна установа, а щодо коштів на рахунку банк.

Також цікавою особливістю практичного застосування накладення арешту в господарському процесі є те, що немає вимоги про накладення арешту на ідентичні об'єкти (якщо предмет позову кошти – арешт на відповідну суму, а якщо майно, то на майно подібне по вартості до предмета спору). Насправді немає ніяких обмежень і в майнових спрах арешт можна накладати на кошти, цінні папери, але головна вимога дотримання принципу співмірності. Співмірність вимог в тому, що застосований судом захід процесуального примусу має відповідати позовним вимогам та може бути задоволеним лише в разі наявності допустимих та достатніх доказів які вказують на намір відповідача (боржника) завадити виконанню майбутнього судового рішення. У постанові Касаційного господарського суду Верховного Суду від 17.06.2022 року у справі № 908/2382/21 вказано, що накладення арешту на майно без обмеження накладення лише на кошти відповідача в межах забезпечення позову є додатковою гарантією для позивача у виконанні майбутнього судового рішення [8].

Виникає питання чи можливо накладати арешт на майно та інший об'єкт одночасно. Так, практичне застосування не визначає заборону на одночасний арешт різних видів майна, але в межах суми заявлених вимог. Однак, така дія має ознаки подвійного забезпечення і ніби може вплинути на баланс інтересу сторін. Практичне застосування гарно зображено у постанові Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 06.08.2025 року у справі № 759/22148/24 [9] в якій чітко вказано, що такий захід забезпечення позову є обґрунтованим за наявності реальної загрози невиконання майбутнього судового рішення в разі його задоволення.

Проте, виникають питання щодо практичного застосування таких норм. Якщо арештованих коштів недостатньо, то яке майно можна арештувати аби дотримуватись принципу співмірності. Судова практика пішла наступним шляхом, якщо неможливо встановити шляхом витребування з усіх банківських та фінансових установ інформацію яка підтвердить наявність фінансового ресурсу відповідача для виконання майбутнього рішення, то лише в такому випадку доцільним буде накладення арешту на майно. Доцільним арешт буде визнано лише в такому випадку, а майно

арештовується лише те, яке по вартості перебуває станом на дату розгляду відповідної заяви у ціновому діапазоні ціни позовних вимог і не більше заявленого. Подібної позиції було дотримано у постанові Касаційного господарського суду Верховного Суду від 29.02.2024 року у справі № 902/611/22 [10].

Таким чином, арешт є видом процесуального примусу, який спрямований на накладення заборони на здійснення будь-яких дій щодо спірного майна з метою уникнення перешкод щодо виконання потенційного судового рішення у майбутньому. Вказана дія є максимальною межею примусу та забороняє всі можливі дії щодо майна на відміну від інших видів. До прикладу застосування заходу забезпечення позову у виді заборони вчинення реєстраційних дій дає можливість відповідачу (боржнику) користуватись майном без можливості його відчужити. Таким чином, важливою рисою арешту є повна ізоляція об'єкту від його власника з фактичним обмеженням його прав на майно на певний проміжок часу. Саме судом може бути визнано час на який буде застосовано обмеження, отже арешт, як і інші види забезпечення має тимчасовий характер.

Варто додати, що забезпечення позову шляхом накладення арешту може бути застосовано лише щодо об'єкту який є власністю відповідача (боржника) та не може бути застосовано щодо майна третіх осіб цього спору. За умови залучення третьої особи до розгляду справи такі дії все одно порушують всі принципи судочинства, тому такі обтяження не стосуються майна іншої особи. Подібної позиції було дотримано у постанові Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 30.07.2025 року у справі № 752/22157/20 [11].

З описаної вище судової практики стає зрозумілим, що перевагу у накладенні арешту суди надають коштам зосередженим на банківських рахунках. Суди вказують, що кошти таким чином залишаються у боржника і обмеження покладено лише на їх використання. Сам арешт може бути накладено в межах певної суми і обмеження не буде застосовано щодо іншої частини коштів. Такої позиції дотримано у постанові Касаційного господарського суду Верховного Суду від 17.05.2021 року у справі № 911/8/21 [12].

Однак, з такою позицією Верховного Суду складно погодитись з огляду на наступне. відповідно до положень Закону України «Про виконавче провадження» [2] та приписів статті десятої Конвенції про захист заробітної плати від 01.07.1949 року № 95 [13] передбачено охорону від арештів рахунків які перед-

бачені для виплати заробітної плати. Однак, велика кількість судових ухвал залишається без чіткого визначення які рахунки мають бути арештовані, а які ні. В свою чергу при виконанні такого рішення державний виконавець може не звернути увагу та помилково накладати арешт на рахунок, який має призначенням виплати заробітної плати. Така помилка має наслідком обмеження прав працівників, які не були стороною судової справи і застосований захід забезпечення позову не зміг зберегти балансу інтересу сторін через неправомірні дії виконавчої служби.

Крім порушення прав працівників на своєчасне отримання винагороди за працю, блокування поточних рахунків юридичної особи ставить під ризик виконання нею своїх публічно-правових обов'язків зі сплати податків, зборів та єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Що в свою чергу стає підставою для нарахування контролюючими органами штрафних санкцій, що в свою чергу стане надмірним тягарем для боржника.

Причиною такої проблематики є правова невизначеність на етапі відкриття та ведення банківського рахунку боржником. В більшості юридичні особи відкривають звичайні рахунки через які здійснюють всі платежі (від дій з контрагентами, податкових платежів та виплати заробітних плат).

З метою усунення цієї колізії вважаємо за необхідне закріпити на законодавчому рівні обов'язок суб'єктів господарювання використовувати для розрахунків праці та виконання податкових зобов'язань виключно банківські рахунки зі спеціальним режимом використання, на які буде поширено повний захист від накладення арешту.

Додатково слід звернути увагу, що для покращення питання балансу інтересів сторін повивача та відповідача та уникнення потенційних зловживань варто звернути увагу на інститут зустрічного забезпечення позову відповідно до статті 141 Господарського процесуального кодексу України [1]. Зазначення позивачем у заяві про забезпечення позову пропозиції щодо застосування зустрічного забезпечення є найкращим зображенням балансу сторін при застосуванні заходу забезпечення позову у виді арешту. Такі дії вказують на намір позивача та зможуть гарантувати відшкодування шкоди відповідачу, якщо у задоволенні позову буде відмовлено, а застосований захід забезпечення нанесе шкоду іншому учаснику. Відповідно до постанови Касаційного господарського суду Верховного Суду від 28.07.2023 року у справі №

911/2797/22 зустрічне забезпечення має за мету збереження балансу сторін з мінімізацією можливих наслідків, які можуть виникнути від застосування заходів забезпечення позову[14]. Однак, обов'язкової вимоги щодо зустрічного забезпечення немає, тому суди можуть врахувати і просто зазначення заявника про готовність до зустрічного забезпечення без вимагання деталізації та доведення співмірності таких дій.

Більше того, суд може накласти арешт на рахунки особи, яка винна боржнику кошти, але в таких випадках суди завжди вирішують питання про застосування заходів зустрічного забезпечення позову для збереження балансу всіх учасників процесу та третіх осіб. Така позиція була викладена у постанові Касаційного господарського суду Верховного Суду від 25.12.2024 у справі № 902/831/23 [15].

На нашу думку господарському процесу в частині застосування заходів забезпечення позову необхідно посилити увагу до вимоги про застосування зустрічного забезпечення позову у справах, де накладається арешт на майно або рахунки суб'єкта господарювання. В таких ситуаціях застосування зустрічного забезпечення має бути обов'язковим та безальтернативним.

4. Висновки

На основі проведеного науково-теоретичного та практичного дослідження особливостей застосування арешту як виду забезпечення в господарському процесі сформульовано такі висновки:

1. Накладення арешту на майно та грошові кошти є найбільш дієвим, але водночас найбільш обтяжливим заходом забезпечення позову в господарському процесі, оскільки такий вид встановлює імперативні обмеження права власності до встановлення межі відповідальності боржника. Застосування такого заходу вимагає повного дотримання критеріїв співмірності між заявленими вимогами та потенційними обмеженнями прав боржника.

2. Суд має враховувати особливості застосування арешту на кожний вид майнових об'єктів та враховувати критерії співмірності. Накладення арешту має відповідати позовним вимогам в грошовій оцінці та не виходити за її межі.

3. Головна колізія накладення арешту залишається при неправомірному накладенні арешту на поточні банківські рахунки відповідача (боржника) із спеціальним режимом користування. З метою усунення такої розбіжності запропоновано внести зміни до законодавства шляхом внесення заборони на накладення арешту на такі рахунки.

4. Запропоновано збільшити роль дієвого та важливого інституту зустрічного забезпечення з метою формування балансу інтересу сторін в подібних правовідносинах.

REFERENCES

1. Verkhovna Rada of Ukraine (1992), "Commercial Procedural Code of Ukraine", *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 6, art. 56.
2. Verkhovna Rada of Ukraine (1996), "Constitution of Ukraine", *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 30, art. 141.
3. Verkhovna Rada of Ukraine (2016), "On Enforcement Proceedings: Law of Ukraine", *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 30, art. 542.
4. Ministry of Justice of Ukraine (2012), "On Approval of the Instruction on the Organization of Forced Execution of Decisions: Order of the Ministry of Justice of Ukraine No. 512/5", *Ofitsiyni visnyk Ukrainy*, vol. 28, art. 1047.
5. Fursa, S.Ya. (2013), "Some conceptual approaches to resolving the problems of foreclosure on the debtor's property in the enforcement process of Ukraine", *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Yurydychni nauky*, vol. 4 (98), pp. 8–13.
6. Korolov, V.V. (2018), "Concept and types of securing a claim in judicial proceedings", *Yurydychna Ukraina*, vol. 11, pp. 60–67.
7. Maliarchuk, L. (2019), "Legal essence of the arrest of the debtor's property during foreclosure", *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, vol. 11, pp. 43–47.
8. Commercial Cassation Court of the Supreme Court (2022), "Resolution in case No. 908/2382/21 of June 17, 2022", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/105078266>.
9. Civil Cassation Court of the Supreme Court (2025), "Resolution in case No. 759/22148/24 of August 06, 2025", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/129582421>.
10. Commercial Cassation Court of the Supreme Court (2024), "Resolution in case No. 902/611/22 of February 29, 2024", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117373712>.
11. Civil Cassation Court of the Supreme Court (2025), "Resolution in case No. 752/22157/20 of July 30, 2025", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/129213145>.
12. Commercial Cassation Court of the Supreme Court (2021), "Resolution in case No. 911/8/21 of May 17, 2021", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/96977419>.
13. International Labour Organization (1949), "Protection of Wages Convention No. 95", *Ofitsiyni visnyk Ukrainy*, 2006, vol. 35, art. 1520.
14. Commercial Cassation Court of the Supreme Court (2023), "Resolution in case No. 911/2797/22 of July 28, 2023", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112484301>.
15. Commercial Cassation Court of the Supreme Court (2024), "Resolution in case No. 902/831/23 of December 25, 2024", *Unified State Register of Court Decisions*, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124199153>.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Yaroslav Khlivnyi

Postgraduate Student at the Department of Civil Law and Procedure
National University «Kyiv Aviation Institute»
e-mail: y.khlivnyi@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5470-6848>

Хлівний Ярослав Миколайович

аспірант кафедри цивільного права і процесу
Національний університет "Київський авіаційний інститут"
e-mail: y.khlivnyi@gmail.com
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5470-6848>

Дата надходження статті: 29.05.2026

Дата надходження виправленої версії статті: 12.06.2026

Дата прийняття статті: 16.06.2026

Дата публікації статті: 05.10.2026